

17 D'OCTUBRE – Dia internacional per a la eradicació de la pobresa.

No reduïrem la pobresa, un fenomen estructural i el resultat de tots els nostres fracassos, si no és amb una determinació constant, responsable i compromesa de cadascun de nosaltres.

L' Enciclopèdia Catalana defineix la pobresa com la "situació econòmica d'una unitat de consum amb ingressos insuficients, durant un període llarg, per a satisfer les seves necessitats humanes bàsiques (pobresa absoluta), o per a assolir el nivell de consum mitjà (pobresa relativa al país o al grup social)."

Al juny de 2015 la mateixa Generalitat de Catalunya exposa, amb una comparativa de dades que va de l'any 2009 fins al 2013 que la proporció de persones a Catalunya en situació de risc de pobresa era del 19,8%. Quant a la seva distribució per grups d'edat, el risc de pobresa afectava al 27,3% de la població de menys de 16 anys, el 27,6% de la població de menys de 18 anys, un 19,8% de la població entre els 16 i els 64 anys i el 12,4% de la població més gran de 65 anys. A l'estudi s'assenyala que pel mateix 2013, i per al conjunt de l'Estat espanyol, la taxa de pobresa es va situar en el 20,4%, i per al conjunt de la Unió Europea (UE27), en el 16,7%.

Altres dades d'aquest mateix treball destaquen que en aquests cinc darrers anys no només no hem aconseguit cap rebaixa d'aquest risc sinó que els percentatges del que s'anomena "privació material severa" han passat d'un 3,1% a un 6,1% i totes dues relacionades amb l'impacte de l'atur a les famílies.

Un altre estudi de la Fundació Foessa, també amb dades de 2013, que es va donar a conèixer al febrer de 2015 comptabilitza a un total de 1.855.000 les persones que a Catalunya es troben en risc d'exclusió social, el que suposa més de 570.000 llars del país.

Càritas explica al seu darrer informe que un 53% de les persones a qui han d'atendre viuen a llars en les quals hi ha almenys una persona que té una feina i que el 62% viuen en barris tradicionals del que sempre hem entès com a "classes mitges".

Percentatges, dades, almenys un infant de cada quatre, almenys un adult de cada cinc... les dades són fredes però cadascú té un nom, malviu prop de nosaltres, segurament amb dificultats greus a l'habitatge, es troba a l'atur o té un treball precari i mal pagat, pot patir alguna malaltia... La pobresa i la exclusió s'han apoderat de la seva vida. Tampoc podem oblidar els milers i milers de persones que arreu del món i a països amb greus problemes econòmics, socials i polítics pateixen situacions de pobresa i violència extrema de la qual, el mateix sistema, també n'és el responsable.

No hem aconseguit ser encara prou conscients de la profunda crisi social i econòmica que patim. Segurament perquè, entre d'altres coses, això no és una crisi. I hem arribat al segle XXI amb un sistema polític, social i econòmic absolutament esgotat, on els mateixos estats i nacions queden curts, per si mateixos, per poder plantejar i assolir qualsevol canvi.

Semblava que ho teníem tot controlat, satisfets en la nostra societat de progrés, instal·lats en la seguretat de la nostra petita bombolla familiar i social de confort i dins d'un somni de creixement i desenvolupament constant i permanent. Però avui la bombolla ja no ens pot protegir més – fa molts anys que hi ha massa gent fora de la bombolla - i el somni del creixement i progrés il·limitat ja no funciona.

Necessitem urgentment construir un nou sistema social, un nou món, fonamentat en unes noves formes de fer política, on tothom s'hi trobi escoltat i representat. I necessitem un nou sistema de relacions econòmiques que sigui més just, i on les persones siguin almenys tant importants com els beneficis i les rendibilitats. Necessitem un sistema que pugui ser vàlid per a la vella Europa, però també per a la resta del món, amb capacitat de superar les greus tensions estratègiques i polítiques que només suposen patiment i dolor per a les persones. Necessitem drets socials, drets econòmics, drets culturals... només DRETS.

Només amb una determinació constant, responsable i compromesa de cadascun de nosaltres podrem reduir la pobresa, un fenomen estructural i el resultat de tots els nostres fracassos. No es tracta de salvar a ningú, perquè som tots els que necessitem salvar-nos. No hi pot faltar ningú. No hi pot sobrar ningú. O avancem tots junts o no avançarem.

El segle XXI és el de la globalització. També haurà de ser el segle de la ciutadania. Si tot està tant interconnectat ho hem d'aprofitar. Trobem els canvis que cal fer més a prop nostre. La suma de tots ells els farà més grans i potents per aconseguir que el canvi del sistema. Fem els nostres barris, les nostres comunitats, els nostres pobles i ciutats més solidaris, més crítics, més acollidors, més compromesos. Fem-nos nosaltres els protagonistes dels canvis, des de baix, sense esperar res més. Tenim pressa i se'ns queda massa gent al marge, en la exclusió i en la pobresa.

Ramon Llorente, president del FòrumSD, Fòrum de síndics, síndiques, defensors i defensores locals de Catalunya i defensor de la ciutadania de Girona. En representació dels síndics, síndiques, defensors i defensores locals de: Arenys de Mar, Argentona, Badalona, Barcelona, Cambrils, Cornellà, Cruïlles-Monells-Sant Sadurní de l'Heura, Figueres, Gavà, Girona, Igualada, La Seu d'Urgell, L'Escalada, Lleida, Lloret de Mar, Manlleu, Mataró, Mollet del Vallès, Palafrugell, Palamós, Reus, Ripollet, Rubí, Sabadell, Salt, Sant Boi de Llobregat, Sant Cugat del Vallès, **Sant Feliu de Guíxols**, Sant Feliu de Llobregat, Sant Jaume d'Enveja, Sant Jordi Desvalls, Santa Coloma de Gramenet, Terrassa, Tortosa, Viladecans, Vilafranca del Penedès, Vilanova del Vallès, Vilanova i la Geltrú, i Vilassar de Dalt, i síndics agregats de: Gandia, Palma de Mallorca, Paterna, Segovia, Vigo i Vitòria-Gasteiz.

José Luis Mayo Gutiérrez
Síndic de Sant Feliu de Guíxols